

Миле Марковски
Акула с ветрило

На балкона кацат гълъби. Леденината се вторачва над покривите. Небето е увиснало над дърветата и няма сили да влезе в стаята ми, за да се стопли.

Сутринта сложих трохи под една картонена кутия. Подпрях я с пръчка, която завързах за конец. Краят беше в ръката ми.

Учех с едното око. С другото гледах към балкона.

Стремително се спуснаха два гълъба. Лакомо кълвяха.

Дръпнах конца. Пръчката падна. Картонената кутия захлупи гълъбите. Подскочих от вълнение. Леко откряхнах вратата на балкона, но тогава се чу звън.

Отворих и за малко щях да падна, в съзнание или безсъзнание – не си спомням.

Каза ми:

– Добър ден!

И без да го покания – влезе: черен, елегантен, истински морски кит!

Седна на канапето. Сложи крак върху крак.

– Е? Как си? Как върви училището?

– Ами... – смутено се опитах нещо да кажа, но нищо не излезе.

Китът внимателно огледа стаята:

– Хубави картини имаш...

– Имаме... Те са на баща ми...

– Така, значи, на баща ти... А няма ли да ме почерпиш, нали съм ти гост – ухилено ми припомни.

Сварих кафе. С наслада пиеше. Не можах да се осъзная. Може би затова със закъснение чух повторен звън. Поколебах се, ала китът ме насърчи:

– Отвори, отвори, това са моите!

След малко стаята се изпълни с морски гости. Докато варях кафетата, те вече си бяха намерили места:

върху телевизора се беше изтегнал крокодил със затворени уста и очи;

на полилея се люлееше акула, нежно усмихвайки се и разхлаждайки се с голямо ветрило;

две медузи с широки поли бяха влезли в клетките на папагалите и там приятелски си разговаряха и се тупаха по рамото;

морска звезда търсеше музика по радиото...

Китът се засмя. Той се взираше в учебниците ми. Сигурно му бяха смешни с моите сериозни рисунки.

– Рамче, ти си прекрасно момче и възхитителен домакин...

Срамежливо наведох глава.

„Къде е сега баща ми да чуе? А не само да ми се кара за било и не-
било!“ – помислих си.

– Дойдохме ти на гости, защото...

Китът спря. Сърдито се обърна към люлеещата се акула:

– Престани да се клатиш! Не виждаш ли, че говоря...

– Добре – рече акулата, но продължаваше да се люлее, без да раз-
махва ветрилото си.

Китът събираше мислите си, но нов звън ги разпиля.

„Ако идват още някои – загубен съм: нямам нито грам кафе“ – миг-
новено помислих.

– Телеграма, моля!

Поклони се строен, черен делфин с бомбе.

– Заповядайте!

„И така има много. Един повече или по-малко, голяма работа“ – ре-
кох си.

Делфинът театрално свали бомбето, разцелува се с кита. На акулата
целуна ръка. Седна на един фотьойл, кой знае как останал свободен, из-
вади огледалце. Сресваше се, поглъщайки бонбони.

В телеграмата, както не ви е известно, пишеше:

„До умния и гостоприемен Рамче

Скъпи приятелю,

Хиляди привети! Надявам се, че добре се чувстваш със свои-
те гости – моите пратеници.

Успех и здраве!

С дълбоко уважение

Морският цар“

„Щом са посланици – добре“ – примирих се.

– Какво ще ни покажеш? – Крокодилът отвори красивата си уста.

Медузите се провряха между решетките на клетката и застанаха
пред нея – два отворени светлосиви чадъра.

– Не знам... Какво ли ще ви е интересно...

– Всичко! Всичко!

– Добре. Но един момент.

Пуснах двата гълъба от балкона. Те от радост ме клъвнаха по

бузите и застанаха на главата ми.

Но преди да продължа...

Искам да ви кажа едно нещо, което вие сигурно го знаете, но все пак ще ви го кажа, защото може и да не го знаете.

Всеки си има някаква тайна, нали?

Китът например си има дълбока тайна, защото живее в дълбините, медузите притежават по-плитки – те обитават горните морски етажи.

Моят съсед от горния етаж има тайно скривалище, съседът от долния етаж има таен коридор.

Аз си имам таен град.

От истински по-истински.

Той се намира наблизко до моя дом. Реших там да заведа гостите. Но преди да пристигнем, трябваше да прекосим нашата улица.

Тя е светла, с измито лице. През зимата там се пързалиме и я наричаме „Шейнарна“.

Морските гости изръкопляскаха, когато им предложих по една шейна.

Намерихме се на улица „Шейнарна“. Потайно се надявах, че минувачите ще ахнат от учудване, защото не всеки ден се вижда подобна картина: дете с морски животни.

Ала... никакво впечатление не направихме.

Само един старец ме посъветва, заканвайки ми се с пръст:

– Внимавай да не ги ухапеш! Знам те тебе!

Делфинът си сложи кънки. Завъртя се около себе си. Беше много красив.

Китът, седнал на шейната, приличаше на черен гранит.

Акулата беше нетърпелива и с големи мъки спираше игрищата шейна да не тръгне.

Подадох знак и се спуснахме надолу.

Делфинът с бързи и красиви движения ни изпреварваше. После изоставаше. След малко пак отиваше напред.

От малката горичка ни обстрелваха със снежни топки.

Сигурно бяха децата от нашия квартал.

– Това е за „добре дошли“ – обясних.

– Прекрасен обичай! – обадиха се морските обитатели.

Шейните летяха по улица „Шейнарна“.

И както хвърчахме, догони ни старата топола от нашия двор. Седеше в шейна, която едва се виждаше.

На минаване ми каза:

– Рамче, чакам ви!

А птиците, кацнали в клоните ѝ, повториха:

– И ние! И ние!

Щом ни очакват, трябва да отидем.

И както ви е известно – пристигнахме.

Моят град е наистина много таен – затова и така се нарича.

Старата топола вече беше на мястото си – пред входа. Тя дълбоко ни се поклони.

Зелената трева, спокойните сърни, бързите катерички, чистото небе, фонтаните с искрящи капки – всичкото това направи моите гости да се чувстват в безтегловно състояние.

В един момент акулата тихо се провикна:

– Виджте!... Там!...

Полека се примъкнахме до бялата къща със зелени прозорци.

На пейката, пред прага, седяха баба и дядо.

Но както не ви е известно, бабата не беше баба, дядото не беше дядо.

Бабата беше майката, дядото – неин син.

– Хапни си, хапни си, синко! – майката подканваше сина си.

Държеше чиния с попара и с лъжица хранеше детето, което се мръщеше.

– Не ми харесва – упорстваше дядото.

– Хапни си, синко – настояваше бабата, която нямаше повече от сто и двадесет години. Дядото, синът на бабата, разбира се, беше по-млад от майка си – не бе навършил деветдесет.

– Те са такива от малки – обясних на учудените си гости. – Спомням си, че преди деветдесет години, когато се роди сегашният дядо – също беше така. Майката тича с попарата, детето бяга...

Морските животни не можаха дума да продумат.

Изведнъж дядото подскочи. И животните подскочиха. Дядото се затича. Гостите стояха вковани.

– Не искам! Не искам! Все мляко, все мляко – крещеше синът.

Подир него вървеше майката, клатушкайки се:

– Синко, хапни си, моля ти се, синко!

Двамата се изгубиха между къщите, които си стояха съвсем безразлични към прищевките на дядото.

Още замаяни от сина и бабата, дори не забелязахме как се срещнахме с Обратния човек.

Той ходеше на ръцете си.

– Добър ден!

– Ден добър!

– Защо така вървиш? – първа се осмели да попита акулата.

– Вървиш така защо?

– Но не те ли боли главата? – попитаха медузите.

– Главата боли ли те не но...

Намесих се:

– Той е необикновен. Книгите ги чете отзад-напред. Когато ходи на кино, първо гледа края, а на края – началото. Първо завърши висше образование, след това премина в първи клас. Този навик му е останал от детството.

– Вижте само как е облечен – промълви китът.

Обратният човек се обличаше съвсем нормално:

първо кожух, над него пуловер, след пуловера – риза, над ризата – потник.

– Чудите се защо? – рече той и каза едно обратно изречение, което аз преведох:

– Защо се чудите? Щом някой може да чете книга отпред-назад, защо аз пък да не мога отзад-напред? Щом рибата върви напред, защо тогава ракът върви назад? Щом някое дете от втори преминава в трети клас, защо аз да не мога от трети да премина във втори?

Небето потъмня. Зададох се облаци с прашки. Обтегнаха ластичиците. Малки дъждовни капки тичаха към нас.

– Сега ще ги изгоним – рекох и въведох гостите в един салон, който, без да се превъзнасям, е мое лично, единствено и неповторимо изобретение. Чел съм много техническа и художествена литература и съм напълно убеден, че никой досега не е измислил такъв чуден салон.

Още като го видяха, морските животни направо се стъписаха.

Тъкачните приличаха на балерини. С плавни движения измъкваха от фонтана златисти нишки. Леко и грациозно ги прехвърляха зад себе си. Нишките се огъваха, плаваха в златиста светлина.

Подхващаха ги други тъкачки и ги поставяха в специални отвори. Оттам излизаха през комина и навън се превръщаха в слънчеви лъчи.

Небето веднага се разведри. Облаците се смаляваха и на края се превърнаха в дребни капки, които се стичаха по зелените листа.

На пръсти, омаяни, морските гости излязоха и дълго останаха безмълвни.

– В моя таен град, разбира се, по желание на жителите, винаги може да има слънце. Ръцете на тъкачните са вълшебни.

Ако знаех, че ще се случи това, което се случи, никога нямаше да доведа гостите си в моя таен град.

Но може ли всичко да се предвиди?!

Изведнъж, когато животните се освободиха от унесеността, медузите се провикнаха:

– Искаме да останем тук!

Делфинът рече:

– Няма защо да крия. Аз също искам да остана в тайния град.

– И аз!

– И аз!

Тополата почеса косата си и се умисли.

– Нашето мълчание означава съгласие – мъдро се произнесоха крокодилът и морската звезда.

– Нека останат! – чу се глас на невидимо същество.

– Така да бъде! – съгласих се, а морските животни, пламнали от неочаквана радост и щастие, започнаха да ме целуват.

Те още живеят в моя таен град и може би някога ще ви разкажа какво правят.

Засега мога да ви съобщя само следното:

медузите плетат копринени воали и ги изпращат към небето,
китът изпуска вода и снабдява всички фонтани с палави капки,
крокодилът се пече на слънцето и пише спомени,
акулата изпраща по телекса поръчения до рибите, че вече не е същата акула от морето, а е станала земна и се занимава с поведението на дядото, който не иска да си изпие млякото,
а делфинът...

Делфинът учи езика на хората. Често по златните нишки на тъкачните се качва нагоре и оттам гледа в морето, което спи, сякаш нищо не се е случило.

КРАЙ

© Миле Марковски

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9211>]